

Dette er et uddrag fra bogen [En Rejse Hinsides al Tvivl](#) af [Bruce Moen](#).

Mordet på Scott

Scott blev slået ihjel på en restaurant i Oakland, Californien, i februar 1993. Det vidste jeg ikke før jeg ringede til hans mor, en mangeårig veninde, i oktober samme år. Jeg havde boet i Virginia i en måneds tid da jeg fik trang til at ringe til min veninde Barb. Hun og hendes mand, Rob, var flyttet fra Minnesota til South Carolina flere år tidligere da Rob fik en stilling på universitetet i Columbia. Jeg har kendt Barb siden først i 70'erne hvor vi var naboer og boede ved en sø i en forstad til Minneapolis. Vi havde ikke talt sammen i lang tid, og jeg tænkte at det ville være rart at sige hej og give hende min nye adresse og telefonnummer.

Tidligt i samtalen fortalte hun mig de triste nyheder. ”Vi mistede Scott i februar. Han blev slået ihjel under et røveri på en restaurant i Oakland,” sagde hun.

Bedrøvelse, vrede og sorg gennemvædede hendes stemme da hun fortalte mig hvad der var sket. Tre mænd var kommet ind i den restaurant som Scott bestyrede, omkring lukketid. Da de havde taget alle de penge de kunne finde, fra kunder og kasseapparater, beordrede de Scott og to andre ansatte til at lægge sig ned på maven. Som tak for samarbejdet blev de skudt i baghovedet. De var alle døde øjeblikkeligt der på restaurantgulvet.

Under samtalen udtrykte Barb bekymring for Bev som var blevet gift med Scott kun et par måneder før han døde. Otte måneder efter hans død havde hun stadig meget svært ved at acceptere hans død og komme videre. Hun og Scott havde begge haft det lidt svært i deres liv før de havde mødt hinanden og giftet sig. Efter at de var blevet gift, var tingene lige begyndt at gå godt for dem begge. De var glade og lykkelige, og glæden over at være sammen syntes at række ind i en lovende fremtid. De havde et hus med havudsigt i nærheden af San Francisco og en båd liggende i den lokale havn. De var et lykkeligt nygift par. Og så, på et meningsløst brutalt øjeblik, var Scott død. Bev havde fortalt Barb i telefonen at hun kunne mærke Scott omkring sig af og til. Nogle gange kunne hun fornemme ham stå lige uden for glasdørene ud til terrassen med dens fantastiske udsigt over Stillehavet. Hun sagde at deres hund nogle gange opførte sig som om den kunne se Scott forskellige steder i huset. Alt det blev ved med at minde hende om hendes tab og holdt hendes sorg tæt på overfladen og uforløst.

Barb nævnte også at hun selv havde haft meget svært ved at sove om natten de seneste to-tre uger. Hun var vågnet af en drøm, ofte midt om natten, ved lyden af en meget bange lille drengs stemme der råbte om hjælp. Stemmens klagende jamren fik hende til at vågne for at slippe for den pine det var at høre på den. Det var en plage for Barb eftersom det bare var drømme for hende og dermed noget hun ikke havde kontrol over. Hun tænkte over hvad de betød, men vidste ikke hvad hun skulle gøre ved dem. Da hun fortalte mig om sine drømme, fik jeg det klare indtryk at Scott prøvede at kontakte sin mor. Det føltes som om han bad indtrængende om hendes hjælp som en bange lille dreng der kaldte på sin mor.

Jeg foreslog hende at stemmen i hendes drømme måske havde noget med Scott at gøre. Barb og jeg havde tidligere talt om mine fremdragelsesaktiviteter, og jeg vidste at hun var noget skeptisk. Da jeg tilbød at se efter Scott og tjekke hvordan han havde det, ville hun vide hvad jeg mente med det. Jeg forklarede hende at jeg ikkefysisk ville tage ud at lede efter ham. Når jeg fandt ham, ville jeg prøve at finde ud af hvilken sindstilstand han befandt sig i, og hvis han så ud til at have brug for hjælp, ville jeg tilbyde ham den. Jeg er sikker på at det føltes underligt for hende da hun sagde ”Ja tak, det ville jeg sætte pris på”. Jeg forklarede hende at det sædvanligvis tager mig flere dage at forberede mig på det, og at jeg ville ringe til hende så snart jeg havde fået kontakt til Scott.

Da jeg stadig ikke havde fuld tillid til mine evner, bad jeg Rebecca om hjælp eftersom hun med sin større erfaring var bedre til fremdragelsesarbejde end jeg var. Det viste sig at isolationsbåsen på Monroe Instituttet var ledig en aften i den uge, og vi fik lov at bruge den. Isolationsbåsen bruges til udforskning af forskellige stadier af den menneskelige bevidsthed. Det er et lydisoleret, temperaturkontrolleret rum udstyret med en vandseng og alle mulige slags elektronisk udstyr. Det har noget over sig som jeg følte ville øge min tillid. Jeg var stadig på det stadie i min oplæring hvor jeg følte det nødvendigt at bruge Hemi-Sync-lydene for at komme til Fokus 27. Noget af det elektroniske udstyr der var forbundet med båsen, kunne levere de lyde. På den aftalte aften tog vi ind på laboratoriet, og ved at bruge Hemi-Sync-båndet ”Fri Bevægelse 27” tog vi sammen ud for at se efter Scott.

Inden for meget kort tid fandt vi Scott som syntes at være noget forvirret. Han var meget tæt på Bev, og det lod ikke til at hjælpe nogen af dem. Han var bevidst om Bevs næsten overvældende sorg, og han ønskede desperat at hjælpe og trøste hende. Kort efter sin død troede han at han ved at blive hos hende på en eller anden måde kunne hjælpe hende med at komme igennem den sorg til en gladere sindsstemning. Men mens han prøvede, blev han selv fanget i hendes sorg og følte den mindst lige så stærkt som hun gjorde. Det slørede i høj grad hans tankevirksomhed med det resultat at han i løbet af de måneder der var gået siden han blev myrdet, selv blev låst fast i en sorgcyklus. Han kunne ikke længere holde sig selv adskilt fra den sorg han og Bev følte sammen. På det tidspunkt hvor vi havde fundet dem, var dette blevet en slags gensidigt næret, ubrydelig cyklus for dem begge. Hvis en af dem begyndte at hele, ville deres følelsesmæssige bånd med den anden suge dem tilbage i sorgen, og cyklussen ville begynde igen. De havde kørt sådan i cirka otte måneder, og der var ikke udsigt til at det ville stoppe. Scott var udmattet, omtåget og forvirret. Han havde kørt sådan her så længe at hans evne til at tænke selvstændigt, adskilt fra deres sorg, for længst var svundet ind. Han ønskede at hjælpe Bev med at komme over sin sorg, men i stedet var han blevet så involveret i det at han nu var en del af problemet. I hans nu forvirrede sindstilstand kunne han på ingen måde bryde ud og få et mere objektivt perspektiv. På grund af hans tilslørede tankevirksomhed var han blevet låst i en cyklus med Bev og sad fast i Fokus 23. Han vidste godt han var død – det var ikke det der var hans problem. Følelserne var bare stærkere end han kunne klare. Det var ligesom at være fanget i en drøm som han ville være nødt til at vågne af for at kunne slippe væk, men styrken af de følelser holdt drømmen i gang.

Rebecca og jeg talte om det, ikkefysisk, og besluttede at dele os op. Hun ville arbejde med Scott, jeg ville se efter Bev, og senere ville vi sammenligne noter. Jeg bevægede mig væk fra Scott til et sted hvor sortheden foran mig var ensartet og uforstyrret. Jeg satte min vilje ind på at komme i forbindelse med Bev og spejdede ind i sortheden foran mig i forventning om at noget ville ske. Det varede ikke længe. Jeg blev opmærksom på en lille, sort hvirvel i hjørnet af mit synsfelt. Jeg koncentrerede min opmærksomhed om hvirvlen og åbnede min bevidsthed for hvad den end måtte repræsentere. Øjeblikke senere materialiserede et værelse sig ud af sortheden. Det var en stue i et palæ, og mit indtryk var at det tidsmæssigt var under den amerikanske borgerkrig.

Da jeg fokuserede på det sort/hvide holografiske billede af stuen, kom to kvinder til syne. Den ene sad på en stol som en nutidig antikvitethandler ville betragte som en kommende formue. Den anden, den yngste af de to, stod med ryggen til et smukt, mørkt træbord. Hun stod og kiggede ud ad vinduet på den vej som førte op til palæet. Da jeg kiggede ind i hendes øjne, kunne jeg se selve livet løbe ud af hendes hjerte. Det løb ud gennem vinduet og ned ad den vej mens hun stod og stirrede ud i horisonten. Jeg vidste at den mand hun elskede, var taget af sted ad den vej. Han havde været pligtopfyldende og var draget i krig for at gøre sit, og krigen havde kostet ham livet. Et vidne havde fortalt hende at der ikke var nogen tvivl om det. Hendes mand var død. Alligevel hældte hun sit liv ud ad det vindue og ned ad den vej hver dag. Hun kunne ikke acceptere hans død. Det måtte være en fejltagelse. Hun vidste inderst inde at en eller anden dag ville hun se

hans smilende ansigt komme op ad den vej, og hendes liv kunne begynde igen. Hun havde ventet og hældt sit liv ned ad den vej i sorg indtil hun døde. Hun havde aldrig accepteret at han ikke var kommet tilbage. Hun fik aldrig helet det sår af sorg hun følte da hun mistede ham. Hun var død i det liv af en sorg hun aldrig var kommet over. Den kvinde fra den amerikanske borgerkrig boede nu i Californien. Hun hed Bev nu, og hun genoplevede den sorgcyklus over tabet af sin mand. Hun var den unge kvinde der stod ved stuevinduet. I det liv havde Scott været den mand der aldrig var kommet tilbage fra krigen. Alle disse oplysninger og flere til kom til mig på kortere tid end det tager at fortælle om dem, mens jeg kiggede på den unge kvinde ved vinduet. Jeg bakkede lidt væk fra hende for at opfange alt hvad sceneriet kunne byde på.

I en enkelt informationsbold fik jeg mere at vide om Scott og Bev i deres liv under borgerkrigen. Scott og Bev havde også dengang været mand og kone. De var kommet i besiddelse af en stor plantage og boede i et kæmpe palæ på deres grund. Det var ikke klart for mig hvordan de havde fået den, men resultatet var at deres liv var ved at falde pænt på plads. Det havde betydet velstand for dem – et liv i luksus. De var netop begyndt at høste fortjenesten af at drive plantagen sammen da borgerkrigen brød ud. Scott havde følt det som sin pligt at deltage i krigen som soldat, som mange gjorde. Han ville kæmpe for den livsstil som han følte at hans side af de kæmpende fortjente. Der havde været stor tristhed og håb da han rejste. Hun havde været trist over at han ville være i fare langt væk fra hende, og håbede at de ville vinde krigen og han ville vende sikkert hjem. Han var redet væk ud ad den vej som førte væk fra plantagen. Bev havde set ham tage af sted og følt den frygt som alle koner føler når deres mænd drager i krig.

Nogle måneder efter kom der ikke flere breve fra ham. Efter hvad der følte som en evighed, var en der havde overværet Scotts død, kommet forbi plantagen og fortalt Bev at Scott var blevet dræbt. Hun tog det meget hårdt. Han var blevet begravet i nærheden af slagmarken. Det var langt væk, og hun så aldrig hans lig. Uden at have set hans lig i det liv for så længe siden havde hun været i stand til at fornægte at det var sket. Så hun brugte alle sine dage på at stå ved stuevinduet og vente på at han kom tilbage, til hendes egen død endelig udfriede hende.

Jeg vendte min opmærksomhed mod den ældre kvinde der sad på en stol ikke langt fra den unge kvinde ved vinduet. Hun var den ældste af de to, og da jeg kiggede på hende, gik det op for mig at det var min veninde Barb. Der i stuen betragtede jeg hvordan Barb talte med Bev, trøstede hende så godt hun kunne, og prøvede at hjælpe hende med at acceptere tabet af sin elskede. Det var ikke klart for mig hvad relationen var mellem de to i det liv, men Barb lod til at være en tante.

Barb gjorde sit bedste for at lukke det sår i Bevs hjerte som selve hendes livsenergi løb ud af. Det virkede ikke, og Barb kunne mærke frugtesløsheden af sine anstrengelser efterhånden som Bev dag for dag kom tættere og tættere på at dø af hjertesorg. Stemningen i det billede begyndte at påvirke mig; det gør det også den dag i dag når jeg tænker på det. Tristheden vælder op i mig og giver mig tårer i øjnene når jeg husker fortabtheden og fortvivlelsen i Bevs hjerte mens hun bar på sin sorg og stirrede ud ad det vindue og ned ad den vej. Det var tydeligt for mig at Scotts nylige død på en eller anden måde var forbundet med Bevs reaktion på hans død under borgerkrigen.

Da jeg følte at jeg havde fået nok information til at forstå Bevs situation, bevægede jeg mig væk fra stuen, og sceneriet opløstes i sortheden. Jeg koncentrerede min opmærksomhed om at finde Scott, og på et øjeblik kom han til syne. Han talte med Rebecca. Han så meget klarere ud nu, opmærksom, kvikkere i ansigtet og øjnene. Hans bedøvende sorg og tristhed var væk, og han var klart fokuseret på sin samtale med Rebecca. Hun forklarede Scott den knibe han befandt sig i, og tilbød at følge ham hen til et sted hvor han kunne komme sig. Måske kunne han senere, når han var stærkere, komme tilbage og hjælpe Bev. Hvis han tog tilbage til hende nu, ville han sandsynligvis vende tilbage til sin halvt bevidstløse tilstand låst fast i deres sorgcyklus.

Scott lod til tydeligt at forstå hvad hun sagde, og konsekvenserne af sine valg. Han indvilligede hurtigt i at tage med til det sted hun havde beskrevet. Jeg fulgte med dem til Fokus 27 hvor Scott blev mødt af en ældre mand som han straks genkendte. Manden føltes som en onkel af en slags. Vi efterlod Scott der hos manden og tog tilbage til isolationsbåsen på laboratoriet på instituttet, åbnede øjnene og begyndte at sammenligne noter.

Rebecca fortalte mig hvad hun havde gjort med Scott efter at jeg var taget af sted for at se efter Bev. Hun havde lavet noget energiarbejde på ham som havde fjernet eftervirkningerne af det følelsesmæssige virvar han havde været låst fast i så længe. Med den klarhed hun havde hjulpet ham til, havde Scott husket hvordan han var kommet til at sidde fast. Han havde ønsket at hjælpe Bev med at komme igennem sin sorg. Ved at blive hos hende og prøve at fortælle hende at han havde det godt, havde han mærket hendes sorg. Han var blevet så forbundet og fokuseret på hendes følelsesmæssige tilstand at han havde mistet evnen til at tænke klart. I månederne efter sin død havde han kun været halvt ved bevidsthed. Han havde forsøgt at kontakte sin mor i håb om at hun kunne hjælpe ham, men det hele havde været som en drøm. I hans sindstilstand var det ikke gået op for ham at han kunne træffe sine egne valg, og endnu mindre at han kunne handle på dem. Med hjælp fra Rebecca var det gået op for ham at hvis han tog tilbage for at prøve at hjælpe Bev som han havde gjort, ville han igen blive låst fast i den drøm af sorg. Han forstod at han var nødt til at lægge noget afstand mellem sig selv og Bev. Han ville være nødt til at blive stærkere før sådan et forsøg kunne lykkes. Da han havde forstået det, havde han indvilliget i at tage til Fokus 27 og være sammen med mennesker der kunne hjælpe ham med at blive stærkere.

Mens vi talte, blev det klart at mordet på Scott havde været et forsøg på at hele det åbne sår af sorg som Bev var død med på en plantage under borgerkrigen. Hvis ikke det lykkedes hende at hele det sår, kunne deres kærlighed til hinanden få dem til at mødes igen i et fremtidigt liv for at prøve igen. Hans død på restaurantgulvet havde været anderledes end hans død under borgerkrigen. Det skete på en sådan måde at Bev var sikker på at se hans lig. Han ville ikke blive begravet langt væk på en slagmark i en ukendt grav med den mulighed til følge at hun kunne tro at han stadig var i live. Denne gang ville hun være nødt til at se realiteten af hans død i øjnene, og hans dristige forhåbning var at hun ville være i stand til at acceptere det og heles. I en ulykke planlagt af universet havde han ofret sit liv for at give Bev muligheden for at blive hel. Nu var det hele op til Bev. Det var tydeligt at hun havde båret sorgen over begge gange Scott var død, dybt inden i sig. For at komme over det ville hun være nødt til at få de følelser frem i lyset af sin bevidsthed.

Et par dage senere, efter at have fået alt det her på plads, ringede jeg til Barb for at fortælle hende hvad Rebecca og jeg havde fundet ud af. Hun bekræftede at de pinefulde drømme om den fortabte lille dreng der kaldte på hende, var ophørt den nat vi havde udført fremdragelsen. Da vi talte om det, var lighederne mellem Scott og Bevs liv i Californien og på plantagen for længe siden slående. Før de havde mødt hinanden, havde Scott på en måde vandret hvileløst rundt og prøvet at finde sin rette hylde. Bev var en succesrig forretningskvinde. Da de giftede sig, faldt det hele på plads for dem begge. Deres velstand gav dem et smukt hus med havudsigt og den sejlklub de nød sammen. De var forelskede, og alt i deres liv syntes at gå godt. De havde en god økonomi, et skønt hjem og et liv sammen der så ud til at være begyndelsen på en fantastisk fremtid for dem begge. Og så på det øjeblik på et restaurantgulv i Oakland var det hele pludselig på tragisk vis ovre.

Barb havde udfyldt den samme rolle i *dette* liv som hun havde prøvet i det tidligere liv med Bev og Scott. Hun ringede flere gange om ugen til Bev og talte med hende over telefonen. Barb prøvede så godt hun kunne, at hjælpe Bev med at arbejde sig igennem sorgen over sit tab imens hun arbejdede sig igennem sin egen. Men det var tydeligt for Barb at Bev ikke kom igennem sin sorg. I bedste fald syntes hun at sidde fast i den; i værste fald var hun ved at miste fodfæstet. Bev havde gået til en terapeut af og til, men det lod ikke til at hjælpe hende.

Jeg kiggede ikkefysisk til Bev igen senere på ugen. Det var tydeligt at hendes besøg hos terapeuten kun hjalp hende til at undgå smerten. Hans terapi gik kun ud på at dække over den følelsesmæssige smerte så hun ikke udtrykte den nogen steder. Det hun havde brug for, var at se den i øjnene og få den ud. På denne tur foreslog Træner, en ikkefysisk hjælper som jeg præsenterede i min første bog, Rejser ind i det Ukendte, hende at gå med i en støttegruppe for mennesker som havde været ude for den samme form for tab. Hun kunne komme hurtigere igennem det, sagde han, ved at være sammen med andre mennesker hvis kære var blevet taget fra dem på grund af en pludselig, uventet, meningsløs voldelig hændelse.

Barb gav rådet videre til Bev under en af deres senere telefonsamtaler. Jeg forstod at hun tog rådet til sig og inden for et par måneder begyndte at leve sit liv igen. Hun forlod deres hus der var fyldt med minder, og flyttede til det sydlige Californien for at begynde på en frisk. Det seneste jeg hørte, var at hun var ved at komme igennem det og havde det meget bedre, men dermed er historien ikke slut.

Næsten et halvt år efter at jeg sidst så Scott da vi efterlod ham hos hans ”onkel” i Fokus 27, havde jeg mine børn med på ferie i Minnesota. Vi landede i lufthavnen og skulle videre til Bedstemor og Bedstefar som boede ved søen. Barb og Rob var flyttet fra South Carolina tilbage til Minneapolis-området og tilbød at jeg kunne bruge en af deres biler. Min mor kom og hentede os i lufthavnen, og vi kørte forbi for at hilse på Barb. Mens vi sad ude på terrassen og snakkede over en bid mad, kunne jeg mærke at Scott var sammen med os. Når jeg fokuserede på ham, nærmest hoppede han rundt af glæde, og jeg kunne fornemme hans stemme i mit sind.

”Sig lilla og guld til min mor, Bruce, lilla og guld,” hørte jeg ham sige hele tiden.

Jeg havde ingen anelse om hvad det betød; det gav ikke mening for mig. Det virkede lidt underligt, og jeg havde det slet ikke godt med at sige det højt foran alle de andre. Så jeg blev lidt efter at min mor og børnene tog bilen og kørte de to timer hjem til huset ved søen.

Jeg kunne bedre koncentrere mig om Scott efter at de var taget af sted, og det var tydeligt at han ville have den besked igennem til sin mor. Det smagte lidt af en eksamen af en slags, som om han havde været i skole siden han kom til Fokus 27. Han ville have at hans mor skulle vide at han var ved at være færdig med den uddannelse. For at komme ind på emnet spurgte jeg Barb hvordan hun havde det nu med Scotts død. Hun sagde at hun havde arbejdet sig igennem sin vrede og sorg, men hun var plaget af nogle drømme der var dukket op igen for nylig. De var anderledes end dem hun havde før, men det føltes som om Scott prøvede at kontakte hende. Da jeg hørte det, havde jeg det bedre med at give Scotts besked videre.

”Scott er her lige nu, og han insisterer på at jeg siger ’lilla og guld’ til dig. Siger de farver dig noget?”

Der gik et øjeblik, så ændrede det uforstående, spørgende udtryk i hendes ansigt sig pludselig som om en puslespilsbrik lige var faldet på plads.

”Lilla og guld er farverne på det gymnasium Scott gik på. Han var iklædt de farver den dag han fik sin afgangseksamen.”

Da gik det op for mig hvilken besked det var, Scott ville have mig til at videregive til hans mor.

”Jeg er ved at bestå, mor,” lod han til at sige. ”Jeg har det godt. Jeg har gået i skole her, og jeg er snart færdig.”

Jeg vidste ikke nok om hvad det ville sige at bestå en eksamen i Fokus 27, til at kunne forklare det for Barb. Det føltes som noget man fejrede, efter hvad han fortalte mig, men det var det eneste jeg fik fat i. Kort efter tog jeg af sted i deres bil og kørte de to timer mod nordvest for at være sammen med mine forældre og mine børn.

En uge senere var vores ferie forbi, og vi tog tilbage til Barb og Rob for at aflevere deres bil. Barbs plagsomme drømme havde ændret karakter, og hun sov bedre om natten. Hun og

Rob havde samlet nogle venner og Scotts brødre og søster til en fest. Aftenen gik på hæld, vennerne sagde farvel, og efter lidt tid var der kun familien og et par af deres nære venner tilbage. Mens vi sad rundt om spisebordet, bad Barb mig om at fortælle det jeg havde fortalt hende, lige fra begyndelsen af historien til min seneste kontakt til Scott. Efter at jeg havde fortalt om det i detaljer, fortalte Scotts lillesøster ivrigt om noget hun havde oplevet for nylig. Hun havde talt med en af sine veninder der var synsk, for to uger siden, og de var kommet til at tale om Scott. Hendes veninde havde også fortalt Amy at han var ved at få sin eksamen. Jeg opfattede dette som en uafhængig bekræftelse af det som Scott havde fortalt mig. Et lille bevis, men ikke desto mindre et bevis, på at jeg havde været i kontakt med ham og givet den rigtige besked videre til hans familie. Min tiltro til oplevelsens ægthed øgede min voksende tillid og reducerede yderligere min tvivl på at Efterlivet fandtes.

Dette er et uddrag fra bogen [En Rejsse Hinsides al Tvivl](#) af [Bruce Moen](#).